

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Praha 5, Kříženeckého náměstí 1078/5, zastoupena JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, Praha 2, Škrétova 44/6, o žalobě proti rozhodnutí žalované č.j. LOJ/1827/2012 ze dne 9. 5. 2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 9. 5. 2012, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 300 000,- Kč pro porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, jehož se žalobkyně dopustila odvysíláním pořadu Expozitura (4), podtitul Sedmý den, dne 28. 9. 2011 ve 20:00 hodin na programu NOVA, který obsahoval scény, jež mohly ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná popsala celkem deset scén z odvysílaného pořadu, které považovala za realistické, až naturalistické, jež realisticky zachycují věznění nevinných a bezbranných obětí a jejich trýznění fyzické a zejména psychické. Žalovaná konstatovala, že popsané scény jsou způsobilé vyvolat u dětských diváků psychický otřes a vést tak ke zvýšení úzkosti, zvýšení napětí, podrážděnost, poruchy spánku, neadekvátní emoční reakce, odchylky od běžného chování.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně namítla jeho nezákonnost v důsledku vady výroku rozhodnutí, spočívající v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, dále nezákonnost v důsledku nesprávného právního závěru ohledně hodnocení pořadu, rovněž namítla nesplnění povinnosti žalované podle ust. § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, dále vznesla námitku nezákonnosti rozhodnutí z důvodu vad předcházejícího správního řízení a konečně nezákonnost v důsledku nesrozumitelnosti části odůvodnění, týkající se hodnocení zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla všechny žalobní námitky.

Při jednání soudu dne 15. 11. 2012 setrvaly obě účastnice řízení na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná pak navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Žalobkyně především namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku vady výroku rozhodnutí, spočívající v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Výrok rozhodnutí musí podle této normy obsahovat též právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Žalobkyně byla sankcionována za spáchání správního deliktu, jehož skutková podstata je vymezena v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Vlastní výrok rozhodnutí pouze uvádí, že sankce je ukládána pro porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, avšak další ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, tedy ustanovení vymezující skutkovou podstatu správního deliktu, za jehož spáchání je ukládána sankce, však ve vlastním výroku rozhodnutí absentuje. K tomuto žalobnímu bodu žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 7. dubna 2011, č.j. 8 As 54/2010 - 85, či na rozsudek ze dne 22. září 2005, č.j. 6 As 57/2004 - 54 či na rozsudek ze dne 31. října 2011, č.j. 8 As 82/2011 - 74.

Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Výrok obsahuje jak podrobnou identifikaci místa a času, kdy byl předmětný pořad odvysílán, tak rovněž popis konkrétních scén, jejichž odvysíláním došlo k porušení povinnosti podle ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, takže totožnost skutku a právní kvalifikace jsou nesporné a nezaměnitelné. Text výroku pak sice neobsahuje přímý odkaz na ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, podle něhož byla uložena pokuta, ale tato norma je výslovně avizována v záhlaví napadeného rozhodnutí, kde žalovaná uvedla, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání „v rámci své působnosti dané § 5 písm. f) a v souladu s § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v platném znění ...“ vydala toto rozhodnutí. Text napadeného rozhodnutí soud posoudil ve vzájemném kontextu všech jeho částí a dospěl k závěru, že byť by bylo možno vést úvahy o vhodnější stylizaci výroku, resp. záhlaví rozhodnutí, je z rozhodnutí dostatečně zřejmé nejen to, o jakém skutku Rada pro rozhlasové a televizní vysílání rozhodoval, a porušení které povinnosti v něm shledala, ale také podle které z norem zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání uložila předmětnou pokutu. Nezákonnost rozhodnutí z namítaného důvodu proto soud neshledal.

Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku nesprávného právního závěru ohledně hodnocení pořadu. Při nasazení pořadu do vysílání programu NOVA žalobkyně vycházela z principu, že prezentace závažných kontroverzních témat, která nejsou pouze okrajovým společenským jevem, i před 22. hodinou je ve veřejném zájmu, vždy však pouze za předpokladu, že ztvárnění těchto témat je adekvátní době vysílání pořadů s danou problematikou. Při posouzení vysílacího času od cca 20:00 hodin žalobkyně jednak zvažila obsah znaleckého posudku, jehož zpracování před zařazením pořadu do vysílání zadala produkce pořadu, především však přihlédla k závěrům obsaženým v soudní judikatuře, která obsahuje právní názor týkající se posuzování časového úseku 6:00 hodin až 22:00 hodin, ve kterém je vysílání pořadů způsobilých ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých zapovězeno, a to k závěrům obsahujícím právní názor soudů, že rovněž vysílací čas je faktorem, který má být posuzován při hodnocení, zda byla naplněna materiální stránka správního deliktu. Z této judikatury žalobkyně dovozuje, že čas vysílání pořadu má vliv na skutečnost, zda byla naplněna materiální stránka správního deliktu či nikoli (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27.1.2009, č.j. 7 Ca 336/2008- 34, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. března 2011, č.j. 8 As 79/2010 - 84, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. prosince 2011, č.j. 8 As 80/2011 - 82).

Žalobkyně na základě soudní judikatury vycházela z názoru, že ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání není možné vykládat jako povinnost provozovatelů vysílání při zařazování pořadů do vysílání postupovat tak, aby v celém časovém úseku od 6:00 hodin do 22:00 hodin nebyl vysílán žádný pořad, který by byl způsobilý ohrozit kteroukoli ze zákonem chráněných skupin osob. Ochrana veřejného zájmu dle uvedeného zákonného ustanovení, tedy ochrana fyzického, psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých, jakkoli je nepochybně veřejným zájmem vysoké důležitosti, nemůže zcela suplovat odpovědnost rodiny za výchovu nezletilých dětí. Žalobkyně se tedy domnívá, že při posuzování způsobilosti ohrozit chráněný veřejný zájem u pořadů vysílaných v prime time, tj. v čase od cca 20:00 hodin, je třeba vycházet z vyhodnocení toho, jaké negativní dopady v intencích citovaného

zákonného ustanovení by vysílání pořadu mohlo mít na tu část chráněné skupiny, která se v uvedené době pravidelně před televizními obrazovkami nachází (a s ohledem na povinnosti rodičů při výchově dětí má nacházet). Pořad byl vysílán od cca 20:00 hodin, tedy v době, kdy mladší dětský divák, s ohledem na zákonné povinnosti rodičů při výchově nezletilých dětí, by televizní pořady bez dohledu rodičů jako třeba v ranních a dopoledních hodinách sledovat neměl. Pokud žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí polemizuje s námitkou žalobkyně ohledně zákonných povinností rodičů při výchově nezletilých dětí, žalobkyně pouze uvádí, že obecné povinnosti rodičů dle zákona o rodině jistě zahrnují i povinnost dohlížet na vývoj dětí s ohledem na přísun informací a dalšího obsahu šířeného médií.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje rovněž úvahy o zařazení upozornění rodičům na kontroverznost prezentovaného tématu v pořadu před vysíláním pořadu. Žalobkyně nesouhlasí se žalovanou, že se jednalo o určitý marketingový tah, který by snad měl k obrazovkám přilákat diváky výrazným zdůrazněním kontroverznosti obsahu pořadu. Toto upozornění bylo tedy doporučením rodičům, aby zvážili sledování pořadu dětmi. Žalobkyně pak zcela zásadně nesouhlasí se závěry žalované, že uvedené doporučení rodičům je důkazem toho, že žalobkyně porušila zákonný zákaz vědomě a úmyslně.

Pokud se týká odvysílaných scén a jejich hodnocení, žalobkyně je názoru, že možná závadnost pořadu je shledávána nikoli ani tak ve způsobu ztvárnění uváděných scén, jako v obsahu pořadu, tedy ve ztvárněném příběhu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí ztvárnění scén za jednoznačně závadné neoznačuje. Pořad, stejně jako většina pořadů s detektivní zápletkou, zobrazuje svět zločinu a zla, proti kterému bojuje druhá strana, v daném případě tým vyšetřovatelů. Patologičnost hlavní záporné postavy tedy není ničím, co by bylo možné označit za závadné ve smyslu posuzované věci, opakované odsouzení konání hlavní záporné postavy a jejich pomocníků ostatně konstatuje i žalovaná, zlo je morálně odsouzeno a v závěru potrestáno. Je-li pořadu vytýkáno, že některé ze scén věznění obětí nejsou divákovi zprostředkovány pohledem na monitor počítače, ale přímo z reálného prostředí, byl tento výrazový prostředek tvůrci pořadu užít z toho důvodu, aby si divák uvědomil, že na internetu není prezentovaná fikce, ale realita, neboť nejen skupina dětí sledujících scény na internetu, ale i vyšetřovatelka Tereza je v počáteční fázi vyšetřování přesvědčena, že se jedná o hranou fikci, tedy že obsah internetu nemusí být pouze virtuální. Tento způsob ztvárnění pak měl rovněž přispět k varovnému působení pořadu. Ostatně ani záběry z reálného prostředí nevyznívají tak, aby činily pořad způsobilým ohrozit vývoj příslušné části chráněné skupiny.

Žalobkyně je tedy názoru, že s ohledem na závažnost prezentovaného tématu a způsob jeho ztvárnění, zejména s ohledem na počet scén zachycujících trestnou činnost, na délku jejich trvání, a to i ve vztahu k celkové stopáži pořadu, a zejména pak na způsob ztvárnění těchto scén a jejich vyznění v kontextu děje a na zařazení pořadu do vysílání v čase od cca 20:00 hodin pořad jako celek ani jeho jednotlivé scény nejsou způsobilé ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých, že tudíž ke spáchání správného deliktu nedošlo, když nebyla naplněna materiální stránka správného deliktu, jehož skutková podstata je vymezena v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

Tuto námitku soud rovněž neakceptoval.

Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání v ust. § 32 odst. 1 písm. g) jednoznačně a výslovně stanoví provozovateli televizního vysílání povinnost nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Pokud chce žalobkyně jako provozovatel televizního vysílání v době mezi 6. až 22. hodinou prezentovat závažná kontroverzní témata, která nejsou pouze okrajovým společenským jevem, pak musí tyto časové hranice respektovat, a tato témata ztvárnit tak, aby výše citovanou povinnost splnila. Jestliže by žalobkyně měla za to, že určité závažné kontroverzní téma nelze prezentovat jinak, než způsobem, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, pak by jí nezbylo, než takový pořad odvysílat až v době mezi 22. a 6. hodinou. Citovaná norma tu stanoví obecné pravidlo, z něhož není připuštěna žádná výjimka, a to ani s ohledem na možnou závažnost prezentovaného tématu, případně společenský zájem na jeho prezentaci. Společenským zájmem tu naopak je snaha zamezit tomu, aby fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých byl ohrožen vysíláním televizních pořadů.

Pokud jde o argument, že podle judikatury správních soudů má čas vysílání pořadu vliv na skutečnost, zda byla naplněna materiální stránka správního deliktu či nikoli, je nutno připustit, že takové úvahy lze v citované judikatuře nalézt. Městský soud v Praze má však za to, že na nyní projednávanou věc se žádný z označených judikátů nevztahuje. Předmětný pořad byl totiž odvysílán v době, kterou nelze považovat za dostatečně vzdálenou od hranice 22. hodiny. Polovina záběrů, jež byly shledány nevyhovujícími z hlediska ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, byla odvysílána během prvních cca 20 minut pořadu a zbývající pak během další hodiny a čtvrt. Vzhledem k tomu, že vysílání pořadu začalo ve 20:00 hodiny, byly všechny nevhodné záběry odvysílány v tzv. prime timu, tedy v době, kdy lze důvodně předpokládat, že televizi sledují nejen mladiství, ale i část dětí ve věku blízkém věku mladistvých. Jakkoliv je tedy na místě předpokládat, že mladší a nejmenší děti již před televizními obrazovkami přítomny být neměly, i přesto byla tímto pořadem zasažena část právě těch osob, jež jsou ve smyslu ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání před dopadem takových pořadů chráněny. Pro úplnost má soud za to, že argument ohledně času odvysílání pořadu by bylo možno ve prospěch žalobkyně výjimečně jen tehdy, pokud by předmětný pořad, resp. nevhodné záběry, byly odvysílány v čase předcházejícím 22. hodinu řádově v minutách, což se však v projednávané věci nestalo.

Poukaz žalobkyně na odpovědnost rodiny za výchovu dětí a mladistvých soud rovněž neakceptoval. Byť není sporu o odpovědnosti zákonných zástupců nezletilých dětí za jejich výchovu, a to včetně dozoru nad tím, co sledují v televizi, naprosto nic to nemůže změnit na tom, že žalobkyně má jako provozovatel televizního vysílání stanoveny jisté povinnosti, z nichž jednu v projednávané věci nesplnila. Žalobkyně se nemůže své odpovědnosti za dodržování norem zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání zprostit tím, že poukáže na odpovědnost jiných osob, navíc pokud ty mohly důvodně předpokládat, že žalobkyně při vědomí svých zákonných povinností, nebude před 22. hodinou vysílat pořady, jež by mohly ohrozit vývoj dětí a mladistvých.

Soud rovněž neakceptoval argumentaci žalobkyně dovolávající se závěry posudku MUDr. R. U. Z podkladů, obsažených ve správním spise, je zřejmé, že MUDr. R. U. je soudním znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie. Není tedy nijak zřejmé, jak by mohl podat znalecký posudek k otázkám, jež mu byly žalobkyně položeny, zejména ohledně toho, zda dílo obsahuje prvky, jiné než pornografické, které jsou v rozporu s optimálním vývojem dětí a mladistvých či mohou tento vývoj negativně ovlivnit. Vzhledem k nesouvisející kvalifikaci znalce nezbylo než uzavřít, že tento znalecký posudek nemohl nijak zbavit žalobkyni odpovědnosti ve smyslu ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ani zmenšit míru této odpovědnosti.

Soud tedy konstatoval, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání nepochybila, jestliže dospěla k závěru, že předmětný pořad obsahoval záběry, které by mohly ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých. V této věci soud zcela odkazuje na argumentaci žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s tím, že její zhodnocení provedl na základě vlastního seznámení s obsahem předmětných záběrů.

Dále žalobkyně namítla, že sankce jí byla uložena nezákonně, když žalovaná nesplnila povinnost podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dokládá splnění podmínky předchozího upozornění podle citované normy uložením předchozí sankce ve správním řízení vedeném pod sp. zn. 2008/275/HOL/CET, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání odvysíláním pořadu „Hlava v oblacích“ dne 23. ledna 2008 od 9:25 hodin na programu NOVA, který obsahoval scény násilí a sexu způsobilé ohrozit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, a dále uložením předchozí sankce ve správním řízení (v rozhodnutí bez uvedení sp. zn.), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání odvysíláním pořadu „Kriminálka New York II (1)“ dne 23. února 2010 od 17:40 hodin na programu NOVA, který obsahoval scény násilí způsobilé ohrozit psychický vývoj dětského diváka. Žalovaná pravděpodobně vyvodila splnění podmínky předchozího upozornění ze skutečnosti, že v uvedených rozhodnutích byla žalobkyně upozorněna na závadnost scén obsahujících násilí. Podle názoru žalobkyně ale tyto násilné scény nejsou ve všech podstatných rysech obdobou jednání, na jehož závadnost byl provozovatel uvedenými rozhodnutími žalované upozorněn, když nejsou ve všech skutkových aspektech totožná – žalobkyně tak usuzuje z obsahu násilných scén, že zcela odlišného zařazení scén v kontextu pořadu, z odlišného ztvárnění scén a z jejich odlišného vyznění. Výrok napadeného rozhodnutí hodnotí závadné scény rovněž jako nepřímě zobrazené deviantní sexuální praktiky. Bez ohledu na skutečnost, zda z inkriminovaných scén je možné takový závěr důvodně dovodit, scény se sexuální tematikou v pořadu „Hlava v oblacích“ podle názoru žalobce rovněž nejsou takového charakteru, aby byla splněna podmínka, že si provozovatel jako profesionál v oboru rozhlasového a televizního vysílání mohl a musel být jist, že tyto scény, stejně jako scény v pořadu „Hlava v oblacích“, budou regulátorem hodnoceny jako závadné. Žalobkyně je tedy názoru, že nebyla splněna podmínka předchozího upozornění podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o televizním a rozhlasovém vysílání, když jednání popsaná žalovaným v předchozích upozorněních na porušení zákona nevykazovala ve všech podstatných

rysech znaky jako jednání, za něž byla napadeným rozhodnutím uložena sankce. Tomuto závěru svědčí dle názoru žalobce rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. května 2012, č.j. 8 As 73/2010 - 105, rozsudek ze dne 30. května 2012, č.j. 8 As 78/2010 - 94), z jejichž odkazu v bodu 27., resp. 24., na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, č.j. 6 As 26/2010 - 101 lze podle názoru žalobce dovodit, že v nyní souzené věci nebyla podmínka předchozího upozornění na typově shodné porušení zákona splněna.

Ani tuto námitku soud neakceptoval. V napadeném rozhodnutí je s poukazem na splnění povinnosti předchozího upozornění podle ust. § 59 odst. 1 zákona o televizním a rozhlasovém vysílání uveden odkaz na rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání č.j. hol/4803/09 ze dne 2. 6. 2009, jež se týkalo sankce za porušení téže zákonné povinnosti odvysíláním pořadu Hlava v oblacích dne 23. 1. 2008, jenž obsahoval scény násilí a sexu. Z popisu záběrů z tohoto pořadu je zřejmé, že zčásti obsahoval scény brutálního, až smrtícího násilí, takže obsahová souvislost mezi věcí č.j. hol/4803/09 a věcí nyní projednávanou je zřetelně dána. Podmínka předchozího upozornění zákona o televizním a rozhlasovém vysílání tedy byla splněna.

Žalobkyně rovněž namítla, že nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu vad správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalobkyně navrhovala provedení důkazu znaleckým posudkem soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace dětská a dorostová psychiatrie, a vyjádřil názor, že jím navrhovaný důkaz je třeba pokládat za důkaz, který je potřebný ke zjištění stavu věci. Žalobce vycházel jednak ze skutečnosti, že znalecký posudek vypracovaný na základě zadání produkce pořadu MUDr. R. U., CSc. a odborné posouzení vypracované PhDr. A. S. obsahují zcela opačný závěr ohledně způsoblosti pořadu ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, a dále z názoru, že znalecký posudek by měl vypracovat specialista na předmětnou problematiku, tedy na působení pořadu na psychiku dětí a mladistvých. Žalovaná k tomu uvedla, že jakkoli by bylo vhodné rozsoudit dva protichůdné posudky, není tohoto třeba, jestliže odborné posouzení, jež opatřila žalovaná, bylo vypracováno soudním znalcem, jenž je specialistou v daném oboru, a dále, že v případě připuštění žalobcem navrhovaného důkazu se lze důvodně domnívat, že by mohlo dojít k nedůvodným obstrukcím v souvislosti splnutím subjektivní prekluzivní lhůty. Žalobkyně je tedy názoru, že pokud žalovaný v daném případě považoval za potřebné opatřit jako podklad rozhodnutí znalecký posudek (resp. odborné posouzení) a tento podklad při rozhodování rovněž zohlednil, mělo být žalovaným připuštěno rovněž provedení důkazu znaleckým posudkem podle návrhu žalobkyně.

Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Není sporu o tom, že existují rozpory mezi závěry znaleckého posudku MUDr. R. U. a závěry odborného posouzení PhDr. A. S. Nicméně tyto rozpory nemají z hlediska úvah žalované žádnou relevanci. Jak vyloženo výše, závěry posudku MUDr. R. U. nekorespondují s jeho odbornou kvalifikací, takže pro rozhodování žalované neměly žádnou relevanci. nebylo tedy nutno odstraňovat jakékoliv rozpory. Kromě toho nelze nepřipomenout závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud například v rozsudku č.j. 6 As 21/2007 – 109 ze dne 14. května 2008, podle nichž *„Posoudit možný vliv na fyzický, psychický či morální vývoj dítěte vyvolaný zcela určitým obsahem vysílaného pořadu bude moci každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky,*

nepůjde-li o složitý hraniční případ úsudku ve vztahu ke konkrétnímu obsahu pořadu. Nejvyšší správní soud se již v několika případech vyslovil ke komponentě morálního vývoje dítěte, přičemž zdůraznil, že posouzení mimoprávních (morálních) hodnot naší společnosti na daném stupni jejího vývoje představuje tzv. quaestio iuris (srov. zejména rozsudky sp. zn. 6 As 14/2004 a sp. zn. 8 As 62/2005).“ Žalovaná tedy nebyla povinna opatřovat si k posouzení věci žádné znalecké posudky a mohla rozhodovat i bez nich.

Důvodnou není též námitka ohledně nesplnění povinnosti umožnit žalobkyni vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.), když žalobkyně ve vyjádření ze dne 5. prosince 2011 výslovně uvedla, že se nevzdává možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně byla v řízení zastoupena na základě plné moci. přesto však jejímu právnímu zástupci v rozporu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu nebylo doručeno oznámení žalované ze dne 27. 3. 2012 o ukončení dokazování, jak bylo žalobcem zjištěno ze správního spisu.

Z obsahu správního spisu je nepochybné, že vyrozumění o ukončení dokazování a upozornění na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí ze dne 27. 3. 2012 bylo doručeno pouze žalobkyni, a nikoliv již jejímu zástupci. Jedná se nesporně o procesní vadu, avšak tato vada neměla a nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí – žalovaná byla vyrozuměna o svém právu a věděla, že je může realizovat do 25. 4. 2012. Bylo tedy na ní, jak s tímto vyrozuměním naloží, tedy zda na ně bude ragovat sama nebo prostřednictvím svého zástupce anebo vůbec ne.

Konečně žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku nesrozumitelnosti části odůvodnění obsahujícího hodnocení zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty. V části odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahující posouzení kritérií pro stanovení výše pokuty dle ust. § 61 odst. 2, odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. uvádí žalovaná programy a služby, které na mediálním trhu provozuje, resp. je oprávněn provozovat, žalobkyně (NOVA, Nova Cinema, MTV, Nova sport, Kanál 5, VOYO, nova.cz), a to v souvislosti s posouzením postavení provozovatele na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Na uvedený výčet programů a služeb navazuje úvahou o zásahu divácké veřejnosti programem Nova (na rozdíl od licencovaného programu NOVA), je tedy možné dovodit, že při posouzení postavení provozovatele na mediálním trhu byl zohledněn nikoli pouze zásah divácké veřejnosti pořadem, ale obecně bylo hodnoceno postavení žalobkyně jako subjektu působícího na mediálním trhu prostřednictvím uvedených programů a služeb. V posouzení kritérií rozsah, typ a dosah závadného vysílání pak žalovaná uvádí obecnou charakteristiku seriálu „Expozitura“⁴ a specifikum pořadu, k rozsahu závadného vysílání pouze odkazuje na popis scén ve výroku rozhodnutí, k dosahu závadného vysílání uvádí celoplošnost programu NOVA. Kritérium závažnosti věci spolu s kritériem míry zavinění žalovaná posuzuje jako rozhodné pro stanovení výše sankce, aniž by tuto úvahu jakkoli rozvedla, jednání žalobkyně z hlediska míry zavinění hodnotí jako vědomé a úmyslné porušení zákona, a to z důvodu upozornění pro rodiče odvysílaného před pořadem. Žalobkyně je názoru, že takto formulované hodnocení zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty je nedostatečné, v žádném z kritérií nezohledňuje faktickou sledovanost pořadu či programu NOVA, když zásah divácké veřejnosti odvozuje pouze z celoplošnosti, s přihlédnutím k ostatním programům a službám, které žalobce provozuje, resp. je oprávněn provozovat. Údaje o sledovanosti programu NOVA jsou dostupné na webových stránkách Asociace televizních organizací v takové podobě, která umožní

obecné posouzení sledovanosti programu NOVA jako takového, což je žalovanému z úřední činnosti známo. Dále, odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje úvahu žalované o tom, jak komplexně posoudila závěry učiněné v rámci hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše udělené pokuty, když pouze bez dalšího rozvedení uvádí, že za rozhodná kritéria považuje závažnost věci a míru zavinění. K této námitce jakož i k celému tomuto žalobnímu bodu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. července 2009 č.j. 7 As 16/2009 - 82, který ohledně posouzení zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty mimo jiné uvádí: „(...) obsahuje-li ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání kritéria pro stanovení výše sankce za správní delikt, nelze je aplikovat formalisticky. Ne všechna kritéria musí být nutně v konkrétním případě stejně důležitá či určující. Při vypořádávání se s nimi musí stěžovatelka (žalovaný) uvést, které kritérium bylo pro posouzení věci klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci pro uložení pokuty v konkrétní výši.“ Podle názoru žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí v jeho části týkající se výše uložené pokuty není s těmito závěry Nejvyššího správního soudu v souladu.

Soud neshledal důvodnou ani tuto námitku. Pokud jde o úvahy o výši uložené sankce, je v nich žalovaná vázána pouze tím, že musí vyhodnotit všechny kritéria, která jsou stanovena v ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, případně vyložit, proč některé z kritérií v úvahu nevzala. V tomto smyslu je odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhovující, neboť žalovaná se zabývala všemi zákonnými kritérii, přičemž vyložila, jaké skutečnosti pod jednotlivá kritéria podřadila. Tento postup byl zcela v jejím správním uvážení a soud se jím proto více nezabývá. Lze připustit, že žalobkyně by pod určité kritérium mohla podřadit jinou skutečnost, a že by pak toto kritérium vyhodnotila jinak, nicméně tato pravomoc přísluší výlučně žalované.

Pokud pak jde návrh žalobkyně, aby soud moderoval uloženou pokutu a aby od jejího upustil nebo výši pokuty jako zjevně nepřiměřenou snížil, nezbylo soudu než konstatovat, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, jimiž by jakkoliv odůvodnila své tvrzení o nepřiměřenosti pokuty. Soud proto pouze konstatoval, že pokuta byla uložena v zákonné výši a po vyhodnocení všech stanovených kritérií. Důvod k moderaci tedy soud neshledal.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. listopadu 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu